

nok, at komme til Rigsdagen, som det ærede Medlem gjorde det som Forsvarsminister, og stille Forslag om en feltfortifikatorisk Stilling fra Køge Bugt til Roskilde Fjord. Det var ganske urimeligt, hvis man kunde tænke sig, at fremmede Krigsskibe uden videre kunde gaa ind i Køge Bugt og bombardere Hovedstaden derfra. Det ærede Medlem fremsætter altid den Udtalelse, naar han kommer ind paa at tale om, hvad der skete under Krigen, at det var for den politiske Freds Skyld, for ikke at stifte Ufred mellem Partierne, for at holde det gaerende og ikke fremkalde politisk Uro. Det er naturligvis meget paaskønnelsesværdigt, og jeg skal ogsaa indrømme det ærede Medlem, at han naturligvis kunde have foretaget sig visse Ting, mod hvilke der vilde være blevet protesteret bl. a. fra vor Side, men der er andre Ting, som det ærede Medlem som Forsvarsminister foretog sig ganske paa egen Haand og eget Ansvar, uden at man har anmodet derom fra nogen Side, derom er jeg fuldt og fast overbevist. Netop i denne Forbindelse vil jeg gerne nævne vort Søforsvar, som det ærede Medlem udbyggede under Krigen. Han kan sige med Hensyn til Sikringsstyrkens Hjemsendelse, at der kunde der maaske være blevet nogen Utilfredshed, hvis han havde handlet paa en ganske bestemt Maade — det skal jeg dog ikke komme ind paa —, men med Hensyn til Søforsvaret, tror jeg ikke, det ærede Medlem kan nævne, at man fra noget politisk Partis Side har anmodet ham om denne kraftige Udbygning, som fandt Sted under Krigen. Der byggedes 8 Torpedobaade — der udrangeredes naturligvis nogle gamle —, der var en Fiskeridamper, som blev indlemmet i Flaaden, og der blev købt et Skib. Disse Skibe blev naturligvis forsynet med Kanoner, og de anvendtes som Vagtskibe. Endvidere blev der fra Holland indkøbt 2 Skibe til Vagtskibe. Der byggedes yderligere 2 Minekraner, og 5 bevilgede Undervandsbaade blev bygget færdige. 4 andre Undervandsbaade og 2 Torpedobaade blev sat under Bygning, og ved Siden deraf blev der anskaffet ikke saa ganske faa mindre Fartøjer. I de alvorlige Aar, vi gennemlevede fra 1914 til 1918, og hvor det ærede Medlem havde Ansvaret, var han altsaa med til en Udbygning paa dette Omraade, uden at nogen anmodede ham derom. Det skal i og for sig selvfølgelig ikke komme det ærede Medlem til Forklæjning, men vi maa fremføre det nu netop for at vise det urimelige i det ærede Medlems Stilling, i hans Udtalelser før og efter Krigen og hans Handlinger, medens han havde Ansvaret. Gang efter

Gang er den Teori kommet frem, ogsaa fra den højterede Udenrigsministers Side saasent som for et Øjeblik siden, da han holdt sin Tale, at det, det kommer an paa, er de Styrker, hvorover vi raader, det kommer ikke an paa, om det er 10 000 eller 20 000 eller 7 000 Konstabler, men blot de Styrker, hvorover vi raader. Denne Opfindelse fra Regeringspartierne Side, den Fortolkning, der her kommer frem, er netop det, som man gik bort fra i den Tid, da man havde Ansvaret. I de alvorlige Aar fra 1914 til 1918 gik man bort fra denne Teori, da nøjedes man ikke med de Styrker, hvorover vi raadede, men man udbyggede vort Forsvar baade til Lands og til Søs. Det er netop det, jeg har villet have frem ved mine Udtalelser, naar jeg nævnte Tunestillingen og de forskellige andre Ting, som blev tilvejebragt under Krigen, og som altsaa var en Udbygning af Ordningen af 1909. Det ærede Medlem Hr. P. Munch har jo ogsaa udtalt i, jeg tror, det var det 72de Møde i Forsvarskommissionen — hvor der jo blev holdt uhyre mange Møder og uhyre lange Taler —, at der kan komme til at foreligge Kampopgaver; har vi en Styrke inde, er det klart, at vi maa tage Kampen op. Det udtalte det ærede Medlem Hr. P. Munch altsaa i det Møde, jeg her har nævnt, som et Led i de Overvejelser, der fandt Sted indenfor Forsvarskommissionen, og det er jo stik imod, hvad der tidligere er blevet udtalt fra radikal Side. Tidligere var der stadig Tale om disse mindre Neutralitetskrænkelser af mere eller mindre tilfældig Karakter, overfor dem var der Brug for Politiforanstaltninger, men ikke for egentlig Kamp. Her er der, som sagt, en stærk Modsigelse, og det er den, jeg har villet have frem, saa man kan se den i skarp Belysning.

Jeg mente egentlig, at jeg var fuldstændig enig med det ærede Medlem Hr. P. Munch om — og jeg troede, at vi alle sammen var enige om —, at vi med Hensyn til økonomiske Sanktioner har en Pligt som Medlem af Folkenes Forbund. Dette søgte nu det ærede Medlem Hr. P. Munch at bortforklare, saaledes at man egentlig fik det Indtryk, at til syvende og sidst var der ingenting; vi kunde forhandle, der kunde finde Undtagelser Sted, o. s. v., o. s. v. Kort sagt, det ærede Medlem søgte at bortforklare det. Det tror jeg nu imidlertid ikke, han er i Stand til. Jeg ser ikke rettere end, at hvis det virkelig skulde være Tilfældet, saa er der jo i det hele taget ikke noget af det Sammenhold, ikke noget af det Samvirke, som der stadig bliver slaaet paa, og som jeg mener det er rigtigt at